

S manželem Pavlem žijeme v krásné šumavské Sušici, kde jsme se také oba narodili. Poznali jsme se spolu v roce 2001 a oba měli tehdy za sebou rozpadlé manželství. Po čase jsme spolu začali žít a v roce 2004 jsme se rozhodli, že se vezmeme, svatbu jsme měli civilní a jen malou, rodiče, svědkové a naše děti.

Oba jsme byli jako malé děti pokřtěni, ale živá víra se v našich rodinách nepraktikovala, do kostela jsme většinou šli jen o svátcích. Vzpomínám si ale na svou babičku, která mi vždycky zpívala nábožné písničky a taky naučila i první dětskou modlitbu, to byl takový první dotek Boha. Babička uměla krásně vyprávět a byla moc hodná, dodnes na ni s láskou vzpomínám. A jelikož moje maminka pochází z Moravy, museli jsme s bráchou chodit jako malé děti na náboženství. Protože jsme však doma neměli žádný příklad, tak jsme tam chodili jen velmi neradi. Bylo nám řečeno, to ještě nikomu neuškodilo, my museli, tak vy budete chodit taky, a to se pak člověku opravdu chce, když je k tomu donucen. Ještěže pan farář byl hodný a laskavý člověk, dodnes si pamatuji, jak nám krásně maloval na tabuli různé výjevy z bible, které jsme právě probírali a my si to pak malovali do sešitů a taky nám vždycky rozdával svaté obrázky, když jsme nezlobili. Já i bratr jsme byli dokonce i u prvního svatého přijímání, ale to pro mě bylo na dlouhá a dlouhá léta také zároveň poslední. V mém srdci ale jakási touha zůstávala, Pán se dotýkal, ale já nereagovala.

V prvním manželství se mi narodili dva synové a přesto, že jsme s bývalým manželem neměli církevní sňatek, nechali jsme děti pokřtít. Rodina mého bývalého manžela byla naprosto ateistická a tak křest dětí proběhl tajně, aby o tom nikdo nevěděl.

V Pavlově rodině se také víra nežíla a nechodil ani na náboženství. Sám říká, že když se ohlédne ve svém životě zpátky, tak vidí, jak se ho Pán také snažil mnohokrát oslovit, že se třeba divil, proč se v jejich třídě na základní škole přihlásila jeho spolužačka na náboženství a pak on sám si našel první ženu z křesťanské rodiny a uzavřel církevní sňatek. To pro něj ale nakonec byla velmi bolestná zkušenost s vírou. Jeho bývalá tchyně sice chodila pravidelně do kostela a nutila k tomu i všechny ostatní, ale jak vyšla z kostela, nenechala na nikom niť suchou, každého jen kritizovala a pomlouvala. A když si Pavlova bývalá žena užívala život jako by byla svobodná a nakonec odešla i s jejich malým synem do Holandska s holandským přítelem, Pavlova tchyně prý tehdy prohlásila, no tak se rozvedeš, nebudeš první ani poslední. Pavel tak ztratil veškeré iluze o křesťanech.

Až v našem společném životě s Pavlem jsme zažili obrovský třesk. V roce 2005 do naší rodiny vstoupil Pán skrze malé dítě, tehdy osmiletou neteř Verunku. O neteř jsme se starali mému bratrovi, který se rozvedl a on, ani Verunčina matka se tehdy o ni postarat nemohli a ona měla jít do dětského domova. Verunka k nám přišla v pololetí druhé třídy a nesla si s sebou velká zranění ve své dětské dušičce. Snažili jsme se jí s Pavlem vynahradiť lásku, kterou tolik postrádala. Jednou přišla domů ze školy a řekla nám, že se přihlásila na náboženství, byla jako jediná ze třídy. A já se jí tehdy zeptala, jestli ví, co to znamená a co se tam bude učit a ona mi kategoricky odpověděla, že ano, že jim to pan učitel říkal. A u toho nezůstalo, po čase přišla s tím, že všechny děti na náboženství jsou pokřtěné a jen ona ne a že máme zajít za panem farářem, protože ona chce být také pokřtěná a že už se na to ptala pana katechety. Tak jsme se domluvili s panem farářem a začali s ní chodit na přípravu na křest. Pokřtěná byla pak v červnu roku 2007 bratrem kapucínem Lvem v kapucínském kostele sv. Felixe v Sušici a zároveň ve stejný den spolu s ostatními dětmi přijala první svaté přijímání. Bylo to něco úžasného a i pro nás s Pavlem počátek našeho nového života.

Od té doby jsme začali pravidelně chodit do kostela, našli jsme mezi křesťany tolik přátel, které jsme nikdy před tím neměli, a náš život najednou začal mít úplně jiný smysl.

Do sušického kláštera v roce 2007, po odchodu bratra Lva, přišla nová komunita bratří

kapucínů, vedená kvardiánem bratrem Františkem a ten nám poradil, abychom zkusili podat žádost o zneplatnění Pavlova církevního manželství, abychom se mohli církevně vzít a moci tak přijímat všechny svátosti. S Boží pomocí se toto podařilo a my s Pavlem 4. června 2011 mohli přijmout svátost manželství. Bylo to úžasné a tentokrát nám na svatbu přišla celá farnost, která se za nás modlila, lidé zaplnili celý kostel a na hostinu, která byla na faře, přišlo kolem stovky hostů. Pan farář Jan, který nás oddával, prohlásil, to Sušice nezažila, to je svatba jako řemen. Díky Bohu za všechno.

A pak náš život s Pánem pokračoval, v roce 2013 jsme se zúčastnili poutě po svatých místech v Itálii a tam jsme mimo jiné navštívili také San Giovanni Rotondo, Assisi a Padovu a to rozhodlo o našem vstupu do Sekulárního františkánského řádu. Svatý František, svatý Antonín a svatý páter Pio na nás mocně zapůsobili. Do té doby jsme ještě nebyli rozhodnutí, zda vstoupit do třetího řádu karmelitánů nebo františkánů. A oba s Pavlem víme, že nás Pán dovedl tam, kde nás chce a potřebuje mít.

Já jsem složila trvalou profes 4. října 2014 a přijala řeholní jméno Brigita a Pavel složil trvalou profes 19. listopadu 2016 a přijal řeholní jméno Antonín Paduánský.

Anna a Pavel Blažkovi
Sušice, leden 2018